

0317 – 17. mars

Bli også dere, som levende steiner, bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, til å bære fram åndelige offer, som er til behag for Gud ved Jesus Kristus. 1Pet 2: 5.

Måtte vi tenke grundig over dette; at det virkelig er til Guds inderlige velbehag når et Guds barn i kjærlighet og takknemlighet for hans store barmhjertighet ofrer sitt legeme til ham. Det vil si gir ham hele seg selv, med sin villige tjeneste og sin forsakelse av kjødets lyster.

Men skjer ikke dette i tro og kjærlighet, men bare for å oppnå noe hos Gud, da er alt sammen bare et Kains-offer som ikke er til behag for Gud. For «uten tro er det umulig å være til behag for Gud».

Ofrer vi derimot noe i tro på Kristus, i takknemlighet for Guds store nåde, da er det alltid velbehagelig for ham. Selv om det bare er så lite som «et glass kaldt vann». Dette burde virkelig oppmuntre oss til en slik offertjeneste.

Men her er vår inngrode vantro en stor hindring. Omsider lærer vi at ikke noe som helst av vårt eget kan bestå innfor Gud. At synden henger ved alt det vi gjør. Men da får vi lett den holdningen at det ikke er noen ting som er til behag for Gud. Ikke en gang det vi i tro og kjærlighet gjør til hans ære og vår nestes gagn. Og så blir vi trege og lite oppglødd i Guds tjeneste. Denne holdningen er dermed både en skadelig og nedbrytende villfarelse.

Selv om vi ikke kan forsone Gud og fortjene himmelen med egne gjerninger. Og selv om våre gjerninger i seg selv ikke er feilfrie og fullkomne i Guds øyne. Er det likevel en viktig og urokkelig sannhet at når vi selv først gjennom Kristi offer er helliget og velbehagelige for Gud, da har alt det vi i kjærlighet bestreber oss på å gjøre for ham, også hans inderlige velbehag. Herren er en mild Far, rik på kjærlighet. Han ser med stort velbehag på alt hans barn i kjærlighet ønsker å gjøre for ham.

Når da et Guds barn, ennå med alt sitt syndige kjøds elendighet, er så takknemlig for hans store barmhjertighet, og ikke bare er villig, men også har trang til å tjene ham, –. Da har det Guds største velbehag. Og alt som er urent og mangelfullt, som ennå henger ved all vår tjeneste for Gud, er så tildekket av Kristi rettferdighet, at Herren, vår Gud, aldri ser det urene.

Det er likevel ikke bare alt det mangelfulle som gjør at vi ikke kan tro dette har noe velbehag hos Gud. Men ikke minst hvor smått det blir, alt det vi gjør for Herren. For vi ser alltid etter det som er stort, og lyser opp. Hvis vi kunne gjøre noen store gjerninger, som å omvende større menneskemasser, bli misjonærer eller martyrer, da kunne vi nok tro det var til behag for Gud.

Vi innser ikke at Guds velbehag bare avhenger av at vi i tro og kjærlighet gjør det han har sagt vi skal gjøre. Vi tenker ikke på at hans bud og ord taler til de fleste mennesker om de minste gjerninger. Men som også er de viktigste for hvert enkelt hjem og for hele samfunnet. Kristus sier selv at han på den siste dag, offentlig framfor mennesker og engler, vil fremheve nettopp slike gjerninger som hver eneste kristen på den mest ubetydelige plass i samfunnet kan utrette. Og han sier at disse gjerningene, som vi for hans skyld har gjort mot våre fattige medmennesker, vil han se på med like stort velbehag som om vi hadde gjort det mot ham personlig.

Han skal si: «Jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst, og dere gav meg drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg» osv. For «alt det dere gjorde mot en av de minste av disse mine brødre, det gjorde dere mot meg». Kunne Herren gitt oss noe sterkere bevis på hvor stort velbehag han har i disse gjerningene vi har gjort for hans skyld?

Hva kommer det så av at vi likevel ikke tror en slik kjærlighetstjeneste er velbehagelig for Gud? Vi tror, ja, kjenner, at det slett ikke behager ham når vi tjener synden og ikke ham. Hvorfor skulle det da ikke være velbehagelig for ham når vi tvert imot tar avstand fra synden og i kjærlighet tjener ham? Her merker vi igjen hvordan sjelefienden fordreier tankene våre.

Måtte vi derfor ofte og grundig studere disse ordene om kjærlighetens åndelige offer: At de er «til behag for Gud»! Måtte så også Gud hjelpe oss å tro dette! Da ville vi av hjertens lyst si: Å, er det til behag for Gud at jeg nå gir denne fattige bror en gave eller et lån, da vil jeg virkelig gjerne gjøre det! Ser Kristus på dette som om jeg gjorde det mot ham, da er jeg virkelig lykkelig!

Er det til behag for Gud at jeg i min særdeles vanskelige livssituasjon er vennlig, trofast og pliktoppfyllende, – da vil jeg jo også gjerne leve slik! Er det til behag for Gud at jeg er ydmyk og tilfreds også når motgang eller følbare tap rammer meg. Eller at jeg overfor mine medmennesker er vennlig, saktmodig, ydmyk. At jeg ikke møter ondt med ondt, men heller gir et «mildt svar som vender harmen bort». Hvor gjerne vil jeg ikke da gjøre det!

Er det til behag for Gud at jeg ikke slipper til, men heller overgir til døden mine begjær etter dette eller hint. Da vil jeg jo også gjerne gjøre det! Er det til behag for Gud at jeg nå taler et trøstens eller formaningsord til min neste. Eller at jeg dekker over feilene hans, istedenfor å baktale ham. – Er alt dette virkelig til behag for Gud –! Å, hvor gjerne jeg da vil gjøre det!

Her ser du hvordan vi ville styrkes og oppglødes til alt godt, hvis vi virkelig trodde det Kristus selv og apostlene har talt til oss; om hvor velbehagelige slike offer virkelig er for Gud.